

*”Și când S-a apropiat Iisus de Ierihon, un orb ședea lângă drum, cerșind. Și, auzind el mulțimea care trecea, întreba ce e aceasta. Și i-au spus că trece Iisus Nazarineanul. Și el a strigat, zicând: **Iisuse, Fiul lui David, fie-Ți milă de mine!** Și cei care mergeau înaintea îl certau ca să tacă, iar el cu mult mai mult striga: **Fiule al lui David, fie-Ți milă de mine!** Și oprindu-Se, Iisus a poruncit să-l aducă la El; și apropiindu-se, l-a întrebat: **Ce vorești să-ți fac? Iar el a zis: Doamne, să văd!** Și Iisus i-a zis: **Vezi! Credința ta te-a mântuit.** Și îndată a văzut și mergea după El, slăvind pe Dumnezeu. Și tot poporul, care văzuse, a dat laudă lui Dumnezeu.”*
(Luca 18, 35-43)

Există un grad al disperării care coincide cu o speranță absolută, desăvârșită. Este tocmai punctul la care, ajunși în lăuntru nostru înșine, ne va fi posibil să ne rugăm. În acest moment, strigătul “Doamne, fie-Ți milă!” va fi de ajuns. Nu mai e nevoie să-i ținem lui Dumnezeu discursurile complicate pe care le găsim în cărțile de rugăciuni. E pur și simplu suficient să strigăm la ajutorul lui Dumnezeu din adâncul disperării noastre: vom fi auziți.

Foarte adeseori rugăciunea noastră nu are intensitatea, convingerea, adâncimea de credință suficientă, fiindcă disperarea noastră nu e suficient de adâncă. Îl voiam pe Dumnezeu pe deasupra celorlalte lucruri pe care posedăm deja, îi dorim ajutorul, dar în același timp încercăm să găsim ajutorul pretutindeni aiurea, păstrându-L pe Dumnezeu în rezervă pentru asaltul final (...) Dacă disperarea noastră țâșnește dintr-o adâncime destul de mare, dacă ceea ce cerem și implorăm este așa de esențial încât rezuma tot ceea ce este necesar vieții noastre, atunci vom ști să găsim cuvintele rugăciunii, vom putea ajunge până la inima cea mai lăuntrică a rugăciunii, la întâlnirea cu Dumnezeu.

După cum adesea se întâmplă că atunci când, după multe căutări și lupta singuratică, noi deodată ne adresăm cu strigăt lui Dumnezeu, o mulțime de glasuri, de dinafară și dinăuntru, încearcă să ne curme rugăciunea noastră. Face să te mai rogi? De câți ani te lupti, iar Dumnezeu nici nu se uită la aceasta? Se va uita oare acum? De ce să te mai rogi? Întoarce-te iară la disperarea ta, tu ești orb și orb pentru totdeauna. **Însă cu cât e mai puternică rezistența, cu atât mai clar e faptul că ajutorul e foarte aproape. Niciodată diavolul nu năvălește asupra noastră cu atâta furie, decât atunci când noi suntem cu totul aproape de încheierea luptei și am putea să ne mântuim, însă adesea acest lucru nu se întâmplă, pentru că noi dăm înapoi în ultima clipă.** “Ajunge, leapădă – zice diavolul – acest lucru e prea greu, aceasta e mai mult decât poți tu suporta; trebuie să-i pui capăt acestui lucru de îndată; nu aștepta, doar nu mai ești în stare să rezisti”. Și atunci noi comitem o sinucidere: fizică, morală, spirituală. Noi renunțăm la luptă și acceptăm moartea cu un minut înainte de a ni se da ajutor și atunci am fi fost mântuiți.

Niciodată nu trebuie să ascultăm aceste glasuri: cu cât mai tare strigă ele, cu atât mai puternică trebuie să fie hotărârea noastră. Noi trebuie să fim gata să strigăm atât de mult cât va fi nevoie de acest lucru și așa de tare că Bartimeu. Iisus Hristos trecea pe alături, ultima lui nădejde trecea pe alături, însă oamenii care îl înconjurau pe Hristos erau nepăsători sau se străduiau să-l silească să tacă. Necazul și suferința lui erau cu totul nelalocul lor. Acei pentru care Hristos era mai puțin necesar, însă care Îl înconjurau, voiau ca El să se ocupe de ei. Oare de ce acest nenorocit orb îi împiedica? Însă **Bartimeu știa că pentru el nu mai există altă nădejde decât se va duce și aceasta, cea de pe urmă. Acest adânc al deznădejzii a și fost izvorul de unde a răbufnit credința, rugăciunea plină de atâta convingere și insistență, că a rupt toate zăgazurile**, una din acele rugăciuni care izbesc în cer ca o săgeată, după cuvântul lui Ioan Scărarul (...)

Disperarea ne aduce la o nouă viață duhovnicească, când în noi se ivește bărbăția de a merge mai adânc și mai departe, cu conștiința că noi ne-am deznădjuit nu de biruință finală, ci de mijloacele pe care le-am aplicat pentru realizarea ei. Atunci noi începem de la temelie cea tare, cu totul altfel. Dumnezeu ne poate întoarce pe noi la unul din mijloacele pe care le-am mai încercat, însă pe care acum, cu El, noi vom putea să-l întrebuițăm cu spor. Totdeauna e necesară o colaborare reală între Dumnezeu și om, și atunci Dumnezeu ne va da înțelegere, înțelepciune și putere de a face ceea ce trebuie și de a ajunge la scopul drept.

Mitrop. Antonie Bloom (de Suroj)-www.cuvantul-ortodox.ro/

Să văd. Să văd cu ochii trupești. Mai larg: să-mi fie întreg trupul sănătos și să funcționeze fără greș, informat de cele cinci simțuri neștirbite. Și mai larg; să văd slobod, neferecat în strânsura abjectă a concentrării privirii mele asupra paielor (ori și bârnelor) din ochii vecinilor mei. Să desprind toate splendorile lumii; să mă bucur, să mă delectez, să mă curățesc, să mă înalț, să mă consolez prin ele. Să-mi fie izvor de exaltare și fericire, de punere sub obroc a ticăloșilor și smintelilor care-mi dau concentrat asalt. **Să mă văd pe mine precum sunt: din exterior, cu ochi străini, descotorosit de milă.** Să-mi țin ochii neclintit deschiși (cu pleoapele împiedicate în clipsuri că eroul Portocalei mecanice atunci când i se face reeducarea) și îndreptați mai vârtos asupra-mi. Hristos ne transmite ceva din lumina Lui; s-ar zice că putem mânui o faclă, o lanternă, un laser și încă de pe acest tărâm putem cunoaște neasemuită senzație a descoperirii noastre totale. Experiențele relatate de doctorul Moody, creștinul le poate realiza fără a fi nevoie de moarte clinică. El se poate părași, străbate carapacea oarbă a sinelui – parcă plutind, asisderea pacienților doctorului Moody, pe deasupra chipului său trupesc – se poate învoi unei cercetări de unde să lipsească orice complezență, înduioșare sau orice alt subterfugiu al eului vechi incapabil a vedea clar și la rece.

Nicolae Steinhardt – “Dăruind vei dobândi”, Editura Mănăstirii Rohia

Joi, 21 ianuarie 2016, la ora 13, la cimitirul "Buna Vestire" a avut loc slujba de înmormântare a lui **Alexandru Jurcan, profesor de istorie la Școala nr. 134 și Școala Mărtisor (din 2013)**. A pierdut lupta cu cancerul la **27 de ani**, pe 12 ianuarie 2016, când s-a stins din viață în spitalul La Paz din Spania. A absolvit în 2011 Facultatea de Istorie și în 2013 masterul în cadrul aceleiași facultăți, iar în 2012 a predat la Școala nr. 119.

Trupul lui Alexandru a fost repatriat marți, 19 ianuarie 2016, grație unui gest caritabil colectiv și a fost depus în capela cimitirului "Buna Vestire". A fost însoțit de prieteni, colegii de facultate, profesori și de elevii de care s-a apropiat sufletește foarte mult, în puținul timp petrecut cu ei. <https://alexjurcan.wordpress.com/>

24 ianuarie 1859 - Unirea Principatelor Române, cunoscută ca Mica Unire (Marea Unire fiind cea de la 1918), a avut loc la jumătatea secolului al XIX-lea și reprezintă unirea statelor : **Moldova și Țara Românească**. Unirea este strâns legată de personalitatea lui **Alexandru Ioan Cuza și de alegerea sa ca domnitor al ambelor principate la 5 ianuarie 1859 în Moldova și la 24 ianuarie 1859 în Țara Românească**. **Procesul a început în 1848**, odată cu realizarea uniunii vamale între Moldova și Țara Românească, în timpul domniilor lui **Mihail Sturdza, respectiv Gheorghe Bibescu**.

Deznodământul războiului Crimeii a dus la un context european favorabil realizării unirii. Votul popular favorabil unirii în ambele țări, rezultat în urma unor Adunări ad-hoc în 1857 a dus la **Convenția de la**

Paris din 1858, o înțelegere între Marile Puteri prin care se accepta o uniune mai mult formală între cele două țări, cu guverne diferite și cu unele instituții comune. La începutul anului următor, liderul unionist moldovean Alexandru Ioan Cuza a fost ales ca domnitor al Moldovei și Țării Românești, aducându-le într-o uniune personală. **În 1862, cu ajutorul unioniștilor din cele două țări, Cuza a unificat Parlamentul și Guvernul, realizând unirea politică**. După înlăturarea sa de la putere **în 1866, unirea a fost consolidată prin aducerea pe tron a principelui Carol de Hohenzollern-Sigmaringen**, iar constituția adoptată în acel an a denumit **noul stat România**. <https://ro.wikipedia.org/>

25 ianuarie - Sf.Grigorie Teologul (329 – 390) - *"Tu vorbești de rău pe alții, observând în ei lucruri mărunte; nu ți-e teamă că ei vor începe să vorbească de viciile tale cele mari? E mai bine să auzi despre tine vorbe rele decât să vorbești de rău pe alții."*

În ziua de 14 ianuarie 2016, Sf.Sinod a luat act cu apreciere de inițiativa cetățenească pentru amendarea articolului 48 din Constituția României în sensul precizării că **"familia este constituită prin căsătoria liber consimțită între un bărbat și o femeie"**. Această inițiativă a mirenilor aparținând mai multor culte este sprijinită de Biserica Ortodoxă Română, pentru că exprimă învățătura acesteia despre familie, precum și poziția sa constantă din punct de vedere juridic. <http://basilica.ro/>

825.000 de semnături pentru familia tradițională - Coalitia pentru Familie a adunat până în 20.01.2016, 825.000 de semnături pentru revizuirea **articolului 48, aliniatul 1 din Constituția României** în sensul definirii căsătoriei ca fiind : **"uniunea liber consimțită între un bărbat și o femeie"**. **Comitetul de inițiativă** este format din **16 membri** și este multiconfesional: ortodocși, catolici, greco-catolici, baptiști și penticostali.

Din Coalitia pentru Familie fac parte **23 de asociații și ONG-uri**.

Pe data de **24 mai 2016 va avea loc depunerea semnăturilor** și a dosarului de revizuire la Parlament. „Sunt la ora actuală aproape 80.000 de voluntari, sunt aproape 40 de comitete județene ale «Coalitiei pentru familie» care vor duce mai departe această strângere de semnături și această campanie. Mihai Gheorghiu, președintele comitetului de inițiativă pentru revizuirea Constituției.

În Europa 16 state se opun căsătoriei unisex, chiar prin Constituție: Italia, Polonia, Ungaria, Slovacia, Lituania, Letonia, Serbia, Muntenegru, Croația, Ucraina, Belarus, Macedonia, Bulgaria, Moldova, Armenia, Azerbaidjan, iar în ultimii 4 ani, în 5 state s-au desfășurat referendumuri naționale privind familia: Croația (2013), Slovacia (2014), Slovenia, Armenia și Irlanda (2015).

Dacă vrei să semnezi, poți să apela la un voluntar, accesând: <http://coalitiapenturfamilie.ro/sustine-coalitia-pentru-familie/>

27 ianuarie – Sf.Ioan Gură de Aur (347 – 407) - *"Cel care osândește căsătoria micșorează slava fecioriei, în timp ce omul care o laudă, înalță mai mult minunea ei și o face mai strălucitoare."*

Programul săptămânii 24 ianuarie 2016 – 31 ianuarie 2016

	Ziua	ORA	Slujbe
Duminică	24 ianuarie	8 - 12	- Sf. Liturghie (Vindecarea orbului din Ierihon) – Pr.Dragoș
Duminică	24 ianuarie	17 - 18	- Paraclisul Maicii Domnului și cateheza – Pr.Dragoș
Luni	25 ianuarie	17 - 18	- Acatistul Sf.Arhangheli - Pr.Dragoș
Marți	26 ianuarie		- Program administrativ (zi liberă)
Miercuri	27 ianuarie	9 - 10	- Sfințirea mică a apei - Pr.Dragoș
Joi	28 ianuarie		
Vineri	29 ianuarie	9 - 11	- Taina Sf.MASLU
Vineri	29 ianuarie	17- 19	- Vecernia și acatistul Sf.Trei Ierarhi - Pr.Dragoș
Sâmbătă	30 ianuarie	8 - 12	- Sfânta Liturghie (Sf.Trei Ierarhi) și pomenirea celor adormiți
Sâmbătă	30 ianuarie	17 - 18	- Vecernia duminicii a 32-a după Rusalii – Pr.Ticu
Duminică	31 ianuarie	8 - 12	- Sf. Liturghie (a lui Zahau) – Pr.Ticu
Duminică	31 ianuarie	17 - 18	- Paraclisul Maicii Domnului și cateheza – Pr.Ticu